

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-4208/2023-29

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Mariju Klariću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja: Miro Kraljević, Makarska, Splitska 61 A, OIB: 66615380261, kojeg zastupa opunomoćenica Nicole Kwiatkowski, odvjetnica u Zagrebu, Gjüre Deželića 70/II, protiv tuženika: Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, kojeg zastupa opunomoćenik Hrvoje Matić, odvjetnik u Zagrebu, Maksimirska 81, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne glavne rasprave, zaključene 14. travnja 2026. u nazočnosti zamjenika tužiteljeve opunomoćenice i zamjenika tuženikovog opunomoćenika, 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu broj: 246-69/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini, od 12. listopada 2005., sklopljenog između tužitelja i tuženika, u dijelu kojim je iskazana u valuti švicarski franak (CHF), a koja glasi: "...prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita..."

II. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu broj: 246-69/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini, od 12. listopada 2005., sklopljenog između tužitelja i tuženika, u dijelu kojim je iskazan način otplate u valuti švicarski franak (CHF), a koja glasi: "...po srednjem tečaju Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. za CHF na dan plaćanja..."

III. Nalaže se tuženiku isplati tužitelju iznos 8.455,29 EUR sa zateznim kamatama tekućim i to na iznos:

- 3,37 EUR od 30. studenoga 2005.,
- 0,74 EUR od 2. siječnja 2006.,
- 11,07 EUR od 31. listopada 2008.,
- 18,06 EUR od 31. prosinca 2008.,
- 22,96 EUR od 2. veljače 2009.,
- 25,17 EUR od 2. ožujka 2009.,
- 19,07 EUR od 31. ožujka 2009.,
- 20,24 EUR od 30. travnja 2009.,
- 10,92 EUR od 1. lipnja 2009.,
- 4,05 EUR od 30. lipnja 2009.,
- 5,88 EUR od 31. srpnja 2009.,

- 9,49 EUR od 31. kolovoza 2009.,
- 9,18 EUR od 30. rujna 2009.,
- 5,52 EUR od 2. studenoga 2009.,
- 12,39 EUR od 30. studenoga 2009.,
- 17,89 EUR od 31. prosinca 2009.,
- 25,72 EUR od 1. veljače 2010.,
- 23,93 EUR od 1. ožujka 2010.,
- 34,55 EUR od 31. ožujka 2010.,
- 32,54 EUR od 30. travnja 2010.,
- 38,08 EUR od 1. lipnja 2010.,
- 70,47 EUR od 30. lipnja 2010.,
- 63,47 EUR od 2. kolovoza 2010.,
- 84,86 EUR od 31. kolovoza 2010.,
- 77,47 EUR od 30. rujna 2010.,
- 65,58 EUR od 2. studenoga 2010.,
- 90,66 EUR od 30. studenoga 2010.,
- 120,14 EUR od 31. prosinca 2010.,
- 101,06 EUR od 2. veljače 2011.,
- 104,07 EUR od 16. ožujka 2011.,
- 96,63 EUR od 31. ožujka 2011.,
- 98,43 EUR od 30. travnja 2011.,
- 135,42 EUR od 16. lipnja 2011.,
- 144,35 EUR od 30. lipnja 2011.,
- 179,32 EUR od 1. kolovoza 2011.,
- 161,36 EUR od 31. kolovoza 2011.,
- 141,69 EUR od 30. rujna 2011.,
- 134,21 EUR od 31. listopada 2011.,
- 132,76 EUR od 30. studenoga 2011.,
- 141,77 EUR od 31. prosinca 2011.,
- 89,25 EUR od 15. veljače 2012.,
- 143,99 EUR od 15. ožujka 2012.,
- 142,72 EUR od 13. travnja 2012.,
- 145,74 EUR od 15. svibnja 2012.,
- 150,06 EUR od 15. lipnja 2012.,
- 144,93 EUR od 13. srpnja 2012.,
- 144,76 EUR od 14. kolovoza 2012.,
- 145,15 EUR od 31. kolovoza 2012.,
- 141,35 EUR od 15. listopada 2012.,
- 145,70 EUR od 31. listopada 2012.,
- 149,20 EUR od 30. studenoga 2012.,
- 146,65 EUR od 31. prosinca 2012.,
- 132,88 EUR od 31. siječnja 2013.,
- 144,58 EUR od 28. veljače 2013.,
- 146,47 EUR od 15. travnja 2013.,
- 130,98 EUR od 15. svibnja 2013.,
- 131,07 EUR od 14. lipnja 2013.,
- 134,45 EUR od 13. rujna 2013.,
- 134,45 EUR od 13. rujna 2013.,
- 134,45 EUR od 13. rujna 2013.,
- 136,72 EUR od 16. listopada 2013.,

- 136,72 EUR od 16. listopada 2013.,
- 142,12 EUR od 30. studenoga 2013.,
- 145,34 EUR od 31. prosinca 2013.,
- 124,97 EUR od 31. siječnja 2014.,
- 128,56 EUR od 28. veljače 2014.,
- 127,38 EUR od 31. ožujka 2014.,
- 123,41 EUR od 30. travnja 2014.,
- 122,14 EUR od 2. lipnja 2014.,
- 125,11 EUR od 15. srpnja 2014.,
- 127,26 EUR od 13. kolovoza 2014.,
- 128,13 EUR od 15. rujna 2014.,
- 130,71 EUR od 15. listopada 2014.,
- 134,20 EUR od 14. studenoga 2014.,
- 135,10 EUR od 15. prosinca 2014.,
- 135,65 EUR od 15. siječnja 2015.,
- 134,80 EUR od 13. veljače 2015.,
- 134,80 EUR od 15. ožujka 2015.,
- 134,80 EUR od 15. travnja 2015.,
- 134,80 EUR od 15. svibnja 2015.,
- 134,80 EUR od 15. lipnja 2015.,
- 134,80 EUR od 15. srpnja 2015.,
- 134,80 EUR od 15. rujna 2015. i
- 134,80 EUR od 21. rujna 2015.,

sve do isplate, po kamatnoj stopi koja je do 31. prosinca 2007. propisana čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, te nadalje od 1. siječnja 2008. po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, odnosno do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, te nadalje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, nadalje, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos 4.882,03 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 30. rujna 2015. do isplate, po kamatnoj stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, odnosno do 31. prosinca 2022. po stopi koja je određena, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim

društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, nadalje, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu 2.650,00 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 28. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

VI. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadom parničnih troškova, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužba je predana ovome sudu e-Komunikacijom 25. svibnja 2023. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 1), u kojoj se navodi da su 12. listopada 2005. tužitelj i tuženi sklopili Ugovor o kreditu broj: 246-69/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini, temeljem kojeg je tuženik odobrio i isplatio tužitelju stambeni kredit u svrhu kupovine stana, u iznosu 119.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb, koji je vrijedio na dan korištenja kredita. Predmetnim Ugovorom u čl. 3. je određena kamatna stopa u visini od 3,99% godišnje, promjenljiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb. Predmetni kredit je otplaćivan u mjesečnim anuitetima, a rok otplate je ugovoren do 31. listopada 2030. (25 godina). Tužitelj je ustao predmetnom tužbom iz razloga što smatra da su predmetnim Ugovorom o kreditu povrijeđena njegova prava kao potrošača, na način da je tuženik koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe, i to poglavito odredbu koja se odnosi na ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica-švicarski franak (CHF), te ugovornu odredbu kojom je tuženiku omogućeno da jednostrano mijenja kamatnu stopu, te smatra da cjelokupno ponašanje tuženika prilikom potpisivanja predmetnog Ugovora i trajanja ugovornog odnosa predstavljalo zavaravajuću poslovnu praksu. Napominje se da su povrede ugovornih odredbi koje se navode u ovoj tužbi utvrđene i pravomoćnom presudom Trgovačkog suda Zagrebu posl. br. P-1401/2012 (Visoki trgovački sud Republike Hrvatske posl. br. PŽ-

7129/2013) od 4. srpnja 2013. donesenoj u kolektivnom sporu, koji je radi zaštite prava potrošača pokrenula udruga Potrošač protiv osam banaka koje posluju u Republici Hrvatskoj, među inim i tuženika. Glede zastare se ističe da je Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo pravno shvaćanje od 31. siječnja 2022., dakle nema govora o tome da bi zastara u ovome slučaju nastupila jer po tome pravnom shvaćanju zastara nastupa tek 14. lipnja 2023. Navedeno pravno shvaćanje glasi: "Ako je ništetnost ugovornih odredaba ustanovljena već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Zaključak se odnosi na pravne posljedice tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (krediti u CHF odnosno krediti u kunama s valutnom klauzulom u CHF) i stranke (tuženike) iz tog postupka." Glede nedopuštenosti i nepoštenosti odredbe o ugovorenoj valuti CHF tužitelj uvodno napominje da je o takvim ugovornim odredbama svoje odluke u korist potrošača donio i Sud Europske unije, i to u predmetima C-26/13 (presuda od 30. travnja 2014.), C-51/17 (presuda od 20. rujna 2018) i C-118/17 (presuda od 14. ožujka 2019.). Tužitelj ukazuje i na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019., kojom su odbijene revizije banaka u kolektivnom sporu Udruga Potrošač, a čime je riješeno i pitanje valutne klauzule za valutu CHF, te je odlučeno da pojedinačni potrošači imaju pravo tražiti povrat iznosa preplaćenih s osnove valutne klauzule u toj valuti (pitanje promjenjive kamatne stope je riješeno već ranije). Na sporni pravni posao se primjenjuje i Zakon o zaštiti potrošača (2003. g.), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, odnosno na odredbe čl. 81-87. ZZP koje određuju pojmove nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima. Odredba čl. 2. Ugovora o kreditu je nepoštena ugovorna odredba, budući je prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima u pravnom poslu između tužitelja i tuženika, tuženik propustio tužitelja u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti tijekom pregovora i u svezi sklapanja Ugovora o kreditu, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, kao i zbog činjenice da je tuženik valutnu klauzulu ugovorio i koristio protivno njenoj zakonom predviđenoj svrsi. Dakle, tužitelj u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu, a zbog propusta tuženika da postupi u skladu sa svojim zakonskim obvezama, nije raspolagao sa svim informacijama koje su bile potrebite kako bi donio razboritu i informiranu odluku. Tuženik je na taj način stekao bez osnove iznos 5.880,78 EUR / 44.308,77 HRK. Također, tužitelj je dodatno oštećen time što je tuženik, prilikom konverzije, preplaćenim iznosima zatvarao konvertiranu glavnica, umjesto da je zatvarao pravu glavnica, a to je glavnica po početnom otplatnom planu. Naime, nakon utvrđenja ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli u valuti CHF, učinci takve odluke djeluju ex tunc, što znači da tuženik nije smio i ne smije konvertirati glavnica po tečaju CHF koji je vrijedio na dan konverzije, nego se mora držati glavnice koja u sebi sadrži početno ugovoreni tečaj i kamatnu stopu. Konvertirana glavnica je značajno viša od glavnice po početnom otplatnom planu (koja je bez rasta tečaja) i to iz jednostavnog razloga što konvertirana glavnica sadrži u sebi tečajne razlike koje su nastajale u odnosu na početno ugovoreni tečaj, uslijed općepoznatog rasta tečaja švicarskog franka u predmetnom razdoblju. Stoga je tužitelj oštećen i za iznos razlike između glavnice po početnom otplatnom planu i konvertirane glavnice, i to u ovome slučaju u iznosu 4.828,27 EUR / 36.378,61 HRK. Stranke su sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu,

kojim je na temelju pisanog prihvata izračuna konverzije od strane tužitelja provedena konverzija njegovog kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, s datumom valute 30. rujna 2015., a u skladu s čl. 19.a-19.i Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, br. 102/15.). S obzirom na to da je u ovom slučaju provedena konverzija, valja reći kako konverzija na temelju zakona nije novacija ugovora, a obnova je u svakom slučaju bez učinka ukoliko je prijašnja obveza bila ništetna. Osim toga, samim ZID ZPK (Narodne novine, br. 102/15.)-"Zakonom o konverziji" nije propisana konvalidacija ništetnih ugovornih odredbi, pa stoga konverzija nema snagu konvalidacije ugovora odnosno ništetnih ugovornih odredaba. Stoga, tužitelj smatra da je njegov tužbeni zahtjev osnovan unatoč provedenoj konvalidaciji predmetnog Ugovora na temelju tzv. Zakona o konverziji i to već zbog ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli u valuti CHF (odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-2868/2018, presuda Suda Europske unije broj C-118/17 od 14. ožujka 2019.). Tužitelj smatra da u ovom slučaju konvertiranjem kredita nije postignut učinak zaštite tužitelja kao potrošača jer predmetnim Dodatkom nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, s obzirom na činjenicu da je tužitelj preplatio značajno veći iznos od onoga koji mu je prilikom konverzije priznat. Na osnovi nepoštenih i ništetnih odredbi o promjenjivim ugovornim kamatnim stopama i valutnoj klauzuli tužitelj je preplatio iznos koji je ranije naveden, a što nije otklonjeno predmetnim Dodatkom, već je za ubuduće definiran ugovorni odnos. Slijedom navedenoga, tužitelj predlaže donijeti presudu kojom će se prihvatiti tužbeni zahtjev za utvrđenjem ništetnih ugovornih odredbi glede valutne klauzule u CHF (dio čl. 2. i 3.) te posljedično zahtjev za isplatu iznosu 5.880,78 EUR / 44.308,77 HRK sa zateznim kamatama na pojedine mjesečne razlike anuiteta, te zahtjev za isplatu iznosa 4.828,27 EUR / 36.378,61 HRK, zbog manje priznate glavnice pri konverziji sa zateznim kamatama tekućim od 30. rujna 2015., uz naknadu tužitelju parničnih troškova sa zateznim kamatama od dana donošenja prvostupanjske presude.

2. Odgovor na tužbu je predan ovome sudu e-Komunikacijom 13. listopada 2023. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 54), u kojem se navodi da se tuženik u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, njegovoj osnovi i visini. Tuženik ne spori da je s tužiteljem 12. listopada 2005. sklopio Ugovor o kreditu broj: 246-69/2005 (dalje: Ugovor). Međutim, tužitelj je predmetni Ugovor izmijenio u dijelu valute obveze i kamatne stope, sklapanjem 27. travnja 2016. Aneksa uz Ugovor o kreditu (dalje: Aneks). Tuženik je bio obavezan ponuditi tužitelju sklapanje predmetnog Aneksa sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, br. 102/15.). Sukladno rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 4. ožujka 2020. donesenom u oglednom postupku posl. br. Gos-1/2019, tuženik ističe kako je Aneksom provedena konverzija u skladu sa Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, br. 102/15.) iz kojeg razloga tužitelj nema pravni interes voditi ovaj postupak, niti bilo kakvo pravo na dodatnu isplatu. Sklapanjem Aneksa ugovorne strane su suglasno izmijenile obvezu vraćanja kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR za cijelo vrijeme trajanja ugovornog odnosa. Tako su odredbe čl. 2. i 4. u cijelosti zamijenjene odredbom čl. 2. Aneksa uz Ugovor o kreditu i to retroaktivno. Također, ugovor s valutnom klauzulom u EUR valuti, ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača budući da, niti u vrijeme sklapanja Ugovora, ni danas, ne postoji veliki rizik tečajnih razlika. Tuženik je o svim mjerodavnim okolnostima obavijestio

tužitelja pri sklapanju Ugovora o kreditu, kao i upozorio na može bitne rizike valutnih klauzula, pa tako i CHF valutne klauzule. Nadalje, tuženik je kod kredita s valutnom klauzulom proveo poduku i obučavanje djelatnika, kako u pogledu samih komercijalnih uvjeta, tako i u odnosu na prodaju istih proizvoda klijentima. Upravo je zbog navedenog razvidno da je tuženik vodio računa o klijentima i načinu predstavljanja uvjeta kredita klijentima. Nadalje, Zakonom o obveznim odnosima je dopuštena odredba ugovora kojom se vrijednost ugovorne obveze izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Stoga je izvjesno da je tuženik postupao u skladu sa zakonom pa tužitelj potpuno neosnovano ističe da bi ugovaranjem valutne obveze u CHF tuženik bio nepošten. Tuženik je prilikom sklapanja Ugovora o kreditu postupao u dobroj vjeri, slijedom čega tužitelj, čak i da je osnovan tužbeni zahtjev, nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe. Tuženik ističe da promjena tečaja strane valute ni na koji način nije mogla biti predvidiva, niti je tuženik mogao procijeniti kretanje tečaja CHF. Tuženik posebno ističe da predmetnim Aneksom nije došlo do konvalidacije može bitno ništetne odredbe, tj. ista nije pravno osnažena, što uostalom i nije moguće po odredbama ZOO-a. Međutim, ovdje je došlo do zamjene postojeće odredbe novom. Tu nema govora o konvalidaciji ništetne odredbe, budući da više nije riječ o istoj odredbi. Dakle, odredbe Aneksa u dijelu promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u EUR treba promatrati kao nove odredbe kojima su ugovorne strane slobodno i u skladu s načelom slobode ugovaranja uredile svoje odnose s povratnim učinkom i koje nisu ništetne (odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-1172/18 od 19. ožujka 2019.). Odredbe o valuti obveze i promjenjivoj kamatnoj stopi izmijenjene su u skladu sa zakonom. Budući da je zakonodavac naložio predmetnu promjenu s povratnim učinkom, tužitelj je stavljen u položaj kao da je od dana sklapanja Ugovora, iznos kredita i povrat vezan za EUR valutu. Tako je tužitelj nakon konverzije ispunjavao svoju obvezu iz Ugovora o kreditu u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju banke za EUR valutu. Slijedom navedenog, tužitelj ne može osnovano zahtijevati pravnu zaštitu kao da još uvijek ima obvezu po ugovoru o kreditu u CHF valuti. Isto, jer je kolektivnom presudom utvrđeno pravo na zaštitu samo onih korisnika kredita kojima je obveza vezana za CHF valutu. Tuženik posebno ukazuje na obrazloženje presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-2221/18 od 3. rujna 2019. glede pitanja pravnog interesa za utvrđenjem ništetnosti odredbi ugovora o kreditu koji su temeljem posebnog propisa konvertirani, Vrhovni sud Republike Hrvatske je iznio jasno i nedvojbeno pravno shvaćanje da takav interes postoji kod onih ugovora koji su ostali na snazi s valutnom klauzulom u CHF, dakle nekonvertirani ugovori o kreditu. Stoga, kako je ovdje napravljena konverzija, i sporna odredba je zamijenjena novom, i to s retroaktivnim učinkom, tužitelj nema više interesa voditi ovaj postupak, niti ima pravo na bilo kakvo obeštećenje. Glede odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-2868/2018 i Gos-1/2019 tuženik ističe da je rješenjem posl. br. Gos-1/2019 utvrđeno da je Aneks o konverziji valjan i da proizvodi pravne učinke. To znači da se pravni učinci ocjenjuju u cijelosti i punom opsegu, a to se odnosi onda i na retroaktivan učinak Aneksa. Konačno, da se u ovom slučaju radi o retroaktivnoj primjeni Aneksa, potvrdio je i Ustavni sud Republike Hrvatske u spojenim predmetima U-I-3685/2015 i dr., rješenjem od 4. travnja 2017. Stoga je očito kako je navedenom odlukom u oglednom postupku pojašnjeno pravno shvaćanje izraženo u predmetu posl. br. Rev-2868/18. Tužitelj zahtijeva isplatu u visini koja očigledno predstavlja razliku kao da valutna klauzula nije bila niti ugovorena te kao da konverzija nije provedena. Ukoliko tužitelj tvrdi da se predmetni Ugovor o kreditu treba smatrati kunkskim kreditom, to tuženik ističe kako bi se u tom slučaju izračun trebao izvršiti primjenom kamatne stope primjenjive na kredite u HRK valuti u

predmetnom razdoblju. Pored toga, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem zateznih kamata od dana svakog pojedinačnog anuiteta do isplate. Naime, sukladno čl. 1115. ZOO-a zatezne kamate vraćaju se od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, u ovom slučaju tužbe. Sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. S obzirom na to da u ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove, prema tome nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja Ugovora. Tuženik ukazuje i na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1. sjednica, 1/04 od 5. ožujka 2004.) da ugovorne strane iz ništetnog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Tuženik, opreza radi, ističe prigovor zastare. U slučaju ako bi tužitelj isticao pravno shvaćanje kako je podnošenjem kolektivne tužbe u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 prekinut tijekom zastarnog roka za tužitelja u ovom postupku, tuženik navodi kako ne postoji niti jedna zakonska odredba koja bi određivala prekid zastarnog roka za pojedinačnu tražbinu na temelju postupka radi zaštite kolektivnih interesa i prava koji se nalaze u glavi 32. ZPP-a. Primjena čl. 241. ZOO-a u ovim okolnostima dovela bi u pitanje pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika, kao elemenata vladavine prava, a što predstavlja jednu od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske. Stoga, tuženik ističe kako se na možebitnu tužiteljevu tražbinu primjenjuje zastarni rok od pet godina, računajući od dana plaćanja svakog pojedinog anuiteta. Tuženik smatra da bi usvajanjem predmetnog tužbenog zahtjeva, sud one korisnike kredita koji su sklopili ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, neosnovano stavio u povoljniji položaj u odnosu na korisnike kredita koji su sklopili ugovore o kreditu s fiksnom kamatnom stopom, s valutnom klauzulom u EUR ili bez valutne klauzule. Slijedom navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu tuženiku parničnih troškova.

3. Podneskom predanim 16. veljače 2026. (list 181-184) je tužitelj konačno postavio tužbeni zahtjev, kao u izreci presude, uskladiвши ga s financijskim vještačenjem, zahtijevajući utvrđenje ništetnim ugovornih odredbi glede valutne klauzule u CHF (dio čl. 2. i 3.) te posljedično zahtjev za isplatu iznosu 8.455,29 EUR sa zateznim kamatama na pojedine mjesečne razlike anuiteta, te zahtjev za isplatu iznosa 4.882,03 EUR, zbog manje priznate glavnice pri konverziji, sa zateznim kamatama od 30. rujna 2015., uz naknadu tužitelju parničnih troškova sa zateznim kamatama od dana donošenja prvostupanjske presude.

4. Na ročištu 14. travnja 2026. (list 185 i 186) se tuženik protivio preinaci tužbe učinjenoj potonjim podneskom predanim 16. veljače 2026. No, unatoč tome raspravnim rješenjem od 14. travnja 2026. (list 185 i 186) je dopušteno daljnje postupanje po podnesku predanom 16. veljače 2026. To stoga što je tužitelj prvotno, u tužbi postavio zahtjev za isplatu ukupnog iznos 10.709,05 EUR, od toga iznosa 5.880,78 EUR zbog valutne klauzule u CHF i iznosa 4.828,27 EUR zbog manje priznate glavnice pri konverziji, sve sa zateznim kamatama, dok je podneskom predanim 16. veljače 2026. tužitelj postavio zahtjev za isplatu ukupnog iznosa 13.337,32 EUR, od toga iznosa 8.455,29 EUR, zbog valutne klauzule u CHF, sa zateznim kamatama na pozitivne tečajne razlike od dana plateža i iznosa 4.882,03 EUR zbog manje priznate glavnice pri konverziji, sa zateznim kamatama od 30. rujna

2015., s obzirom da je tek po izvedenom financijskom vještačenju utvrđena visina iste tražbine pa je stoga opravdano i dopušteno ovakvo usklađenje tužbenog zahtjeva. Dakle, tužitelj bez svoje krivnje nije mogao preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, dok je isto svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama, sukladno čl. 190. st. 2. i 3. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25., dalje: ZPP).

5. Tijekom postupka izvedeni su dokazi i to uvidom u Ugovor o kreditu broj: 246-69/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini, od 12. listopada 2005., s prilogom, uz javnobilježničku potvrdu sadržaja istoga od 13. listopada 2005. i prijedlog za uknjižbu založnog prava od 14. listopada 2005. (list 11-22), tuženikovu obavijest o promjenama kamatnih stopa po kreditu, od 8. lipnja 2021. (list 23), otplatni plan, od 8. lipnja 2021. (list 24-27), tuženikov popis uplata za namirenje obveza po kreditu izvršenih u razdoblju od ugovaranja kredita do 30. rujna 2015. (list 28-31), pregled prometa za klijenta, od 8. lipnja 2021. (list 32-45), Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 246-69/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 27. travnja 2016., uz javnobilježničku potvrdu sadržaja istoga od 29. travnja 2016. (list 46-51), mišljenje stalnog sudskog vještaka Zrinka Ručevića, od 13. studenoga 2015. (list 62), tablicu G1: Kamatne stope banaka na kunske kredite bez valutne klauzule (list 69-77), pisanu izjavu svjedokinje Ive Krhlanko Cvetko, uz javnobilježničku ovjeru istinitosti potpisa iste, sve od 24. kolovoza 2020. (list 111-115), novi zapisnik br. HBMA1-000078-2005 s 33. sjednici Kreditnog odbora Kreditnog odjela za fizičke osobe Makarska održane 11. listopada 2005., kreditni prijedlog (list 131-137), te je zamolbenim putem preko Općinskog suda u Makarskoj izveden dokaz saslušanjem svjedokinje Sandre Talaja Rusendić i tužitelja osobno kao stranke, na ročištu 25. travnja 2024. (list 153-155) i izveden dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Darku Prpiću, koji je 4. prosinca 2025. predao pisani nalaz i mišljenje (list 165-175).

6. Tužbeni zahtjev je osnovan.

7. Predmet spora je zahtjev za utvrđenjem ništetnim ugovornih odredbi glede valutne klauzule u CHF te posljedično isplatu, odnosno povrat stečenog bez osnove, zbog valutne klauzule u CHF i zbog manje priznate preostale neotplaćene glavnice u trenutku izračuna konverzije, kao razlike između preostale neotplaćene, konvertirane glavnice i one po početnom otplatnom planu.

Nije sporno da je tuženik s tužiteljem sklopio u Makarskoj 12. listopada 2005. Ugovor o kreditu broj: 246-69/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini, te Aneks uz isti Ugovor, od 27. travnja 2016.

Sporna je ništetnost uglavaka Ugovora o kreditu glede valutne klauzule u CHF, te posljedično pravo na isplatu tzv. pozitivnih tečajnih razlika u visini mjesečnih anuiteta uslijed promjene tečaja CHF te manje priznate preostale neotplaćene glavnice u trenutku provedbe konverzije, kao pravo na povrat stečenog bez osnove, dakle sporna je osnovanost i visina tužbenog zahtjeva te je istaknut prigovor zastare, prigovor svojstva potrošača i prigovor nedostatka pravnog interesa.

8. Uvidom u Ugovor o kreditu broj: 246-69/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini, od 12. listopada 2005., s

prilogom, uz javnobilježničku potvrdu sadržaja istoga od 13. listopada 2005. i prijedlog za uknjižbu založnog prava od 14. listopada 2005. (list 11-22), utvrđeno je da je isti sklopljen u Makarskoj između Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb, kao banke i Mire Kraljevića, ovdje tužitelja, kao korisnika kredita i Daliborke Kraljević, kao sudužnika te Antonije Vidoš, kao založnog dužnika, u svezi stambenog kredita u iznosu 119.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb, koji je vrijedio na dan korištenja kredita u svrhu kupovine stana (čl. 2.); glede ispunjenja vraćanja kredita, rokova plaćanja i dospjeća ugovoreno je da se na navedeni iznos kredita zaračunavaju kamate od 3,99% dekurzivno, godišnje; Korisniku kredita se odobrava razdoblje bez otplate duga uz plaćanje kamata do 31. listopada 2005. i kredit se otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u iznosu 627,47 CHF u kunsjoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb, za CHF na dan plaćanja, počev od 30. studenoga 2005. te je dospjeće svakog idućeg anuiteta svakog posljednjeg dana u mjesecu, a u razdoblju od korištenja kredita do početka otplate anuiteta banka zaračunava interkalarnu kamatu na kredit u visini redovne kamatne stope iz st. 1. istog čl. te se kamata obračunava u CHF, a naplaćuje u HRK po srednjem tečaju Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb, za CHF na dan plaćanja i interkalarna kamata naplaćuje se prilikom korištenja kredita; Kamate obračunavaju mjesečno i uključene su u anuitete i plaćaju se u skladu sa st. 2. te korisnik kredita potpisom na istom Ugovoru izjavljuje da je upoznat sa svim uvjetima kredita; Ugovara se trajanje kredita do 31. listopada 2030.; Ugovorne strane su suglasne da je banka dužna izvršiti uplatu navedenog iznosa kredita tek nakon što korisnik kredita predoči dokaz o izvršenom osiguranju kreditnog posla u skladu s istim Ugovorom (čl. 3.); glede troškova je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju troškovi obrade u iznosu od 1,25% jednokratno te se korisnik kredita nadalje obvezuje da će snositi sve troškove u svezi s izradom Ugovora, javnobilježničke i sudske pristojbe te se korisnik kredita obvezuje snositi i druge možebitno nastale nuzgredne troškove (čl. 5.) i glede promjenjivosti kamatne stope ugovoreno je da banka ugovorenu kamatnu stopu iz čl. 3. istog Ugovora neće mijenjati do 30. rujna 2006. ako se korisnik kredita pridržava svih odredbi istog Ugovora; Ugovorne strane su suglasne da je banka od 1. listopada 2006. ovlaštena izvršiti promjenu kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb, ovisno o skupini klijenata kojoj pripada korisnik kredita te je banka ovlaštena promijeniti kamatnu stopu i prije isteka navedenog roka ako se korisnik kredita ne pridržava bilo koje odredbe istog Ugovora; Korisnik kredita svojim potpisom na istom ugovoru izjavljuje da je suglasan i da prihvaća primjenu Odluke o kamatnim stopama, kao i sve njene kasnije izmjene i dopune (čl. 6.).

Naposljetku, Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 246-69/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, od 27. travnja 2016., uz javnobilježničku potvrdu sadržaja istoga od 29. travnja 2016. (list 46-51), je sklopljen temeljem Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15. i 102/15.) odnosno Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, br. 102/15.), kojim je isti Zakon dopunjen glavom IV.a Konverzija kredita denominiranih u CHF i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF, dakle poglavito temeljem dopunjenih čl. 19.a-19.l i pisanog prihvata izračuna konverzije od strane korisnika kredita, kojim su ugovoreni uvjeti za provedbu konverzije kredita ugovorenog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, u kunski kredit s valutnom klauzulom u EUR.

9. Svjedokinja Sandra Talaja Rusendić, zamolbeno saslušana na ročištu 25. travnja 2024. (list 153-155), iskazala je, nakon predočenja predmetnog Ugovora o kreditu, uviđa da je isti sklopljen po uvjetima "akcije 3,99" u CHF, a to znači da je kamata bila 3,99% prvih nepunih godinu dana, a poslije promjenjiva u CHF oko 4,5% po njezinom sjećanju, nasuprot alternativni u EUR gdje je kamata bila znatno veća. Dakle radilo se o financijski atraktivnom i povoljnom kreditu. S obzirom na protek vremena, ista svjedokinja ne može se sjetiti detalja u svezi pregovaranja. Posebnih upozorenja i informiranja klijenata nije bilo, jer tada nisu bili upoznati s mogućim rizicima posebno takvih razmjera koji su se kasnije dogodili. Istoj svjedokinji nije poznat termin "valuta utočišta". Ista svjedokinja se sjeća tužitelja, kao korisnika kredita, dok je ista svjedokinja radila na ovom predmetu u kojem je sklopljen predmetni Ugovor o kreditu. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu je korisnik kredita mogao sklopiti ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR, dok u HRK tada nije bilo ponude. Ista svjedokinja se ne sjeća je li tužitelj dolazio s idejom ugovora ili mu je ista svjedokinja predložila kakav kredit bi uzeti. U ovom slučaju se ista svjedokinja ne sjeća je li korisnik kredita tražio pojašnjenje što je to CHF valuta, a u načelu je s korisnicima kredita razgovarala na koji način se obračunava kamata, odnosno da se srednji tečaj CHF na dan dospeljeća pretvara u protuvrijednost HRK. Ista svjedokinja navod da nije imala saznanja i naznaka da će tečaj CHF značajno rasti, odnosno radilo se u dobroj vjeri s desetljećima stabilnim tečajem iste valute. Načelno su sa strankama komunicirali da se radi o stabilnoj valuti. Nije se moglo pregovarati o valutnoj klauzuli ili je izmijeniti, jer je uvijek "vuklo" HRK, kao službenu valutu i takav obračun.

10. Na temelju iskaza tužitelja, zamolbeno saslušanog osobno kao stranke na ročištu 25. travnja 2024. (list 153-155), koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, jer o odlučnim činjenicama ima neposredna saznanja, a koja je iskazom u cijelosti ostala kod navoda iz tužbe te svih tužiteljevih navoda istaknutih tijekom postupka, te je iste navode dopunio i pojasnio, utvrđeno je da je tužitelj bio klijent tuženika preko koje je primao plaću i u koju je stoga imao povjerenje, a kako je trebao podići stambeni kredit za kupovinu stana za obitelj i stanovanje, obratio se je istoj banci, odnosno tuženik je ponudio tužitelju, kao klijentu, akciju 3,99. To je bila najbolja ponuda koja je tada mogla biti, a radilo se o kreditu u CHF. Rizik uopće nije bio spominjan, a govorilo se da će valuta biti stabilna kao i kamata. Tužitelj je pročitao odredbe Ugovora. Tužitelj je s tuženikom komentirao neke nejasnoće, ali je u tom trenutku bilo bitno da je kredit akcijski, povoljan i da nema rizika. Tužitelj se ne sjeća je li pitao mogu li se pojedine ugovorne odredbe izmijeniti ili prilagoditi ili možda u potpunosti isključiti. Tužitelj je tražio dodatna pojašnjenja u svezi valutne klauzule i tečaja i potvrđena mu je sigurnost i da neće biti poteškoća. Kad je tužitelju značajno porastao anuitet kredita tužitelj se nije požalio tuženiku, jer je mislio da je to trenutno, ali je kasnije odlazio u banku, pitao za nejasnoće i žalio se zašto se to tako događa. Tužitelju predmetni kredit nije prvi. Svrha predmetnog kredita je rješavanje stambenog pitanja za obitelj. Tužitelj nije nikada predmetnu nekretninu iznajmljivao, već ju je uvijek koristio za stanovanje s obitelji, u kojoj i danas stanuje. U vrijeme sklapanja Ugovora je tužitelj bio zaposlen na radnom mjestu voditelja poslovanja Hotel Laurentum u Tučepima. Konverzija je obavljena 2015. g., a banka je svima ponudila konverziju ovih ugovora. Tužitelj ne smatra da je konverzijom u potpunosti obeštećen, a s obzirom na sve preplaćene anuitete. Isključivo tužitelj plaća anuitete kredita te je predmetni kredit i dalje u otplati.

11. Na temelju pisanog nalaza i mišljenja financijskog vještaka Darka Prpića, predanog 4. prosinca 2025. (list 165-175), utvrđeno je da isti vještak, u skladu s utvrđenjima i izračunima iz nalaza, a na temelju postavljene zadaće, mišljenja:

- Ukupna razlika s osnove valutne klauzule, za koje je nalazom utvrđen više plaćeni iznos iznosi 63.706,50 HRK odnosno eurska protuvrijednost iznosi 8.455,29 EUR, dok su pojedini mjesečni iznosi razlika iskazani u tabeli 1 zaključka (list 172 i 173);

- Ukupna razlika s osnove valutne klauzule, za koje je nalazom utvrđen manje plaćeni iznos iznosi -4.698,27 HRK odnosno eurska protuvrijednost iznosi -623,57 EUR, dok su pojedini mjesečni iznosi razlika iskazani u tabeli 2 zaključka (list 173 i 174);

- Ukupna razlika iznosa preostale glavnice po obračunu banke primjenom izmijenjenog tečaja na dan plaćanja u odnosu na iznos preostale glavnice po početnom otplatnom planu primjenom tečaja na dan isplate kredita umanjena za razliku glavnice iz konverzije iznosi 36.783,69 HRK odnosno eurska protuvrijednost iznosi 4.882,03 EUR.

- a) Iznos preostale glavnice po konvertiranom EUR kreditu na dan konverzije 30. rujna 2015. po izračunu konverzije kredita denominiranog u HRK s valutnom klauzulom u CHF iznosi 59.618,68 EUR što u kunsjoj protuvrijednosti po tečaju tuženika na dan konverzije iznosi 455.417,08 HRK;

- b) Iznos preostale glavnice po otplatnom planu primjenom ugovorenog tečaja na dan isplate kredita iznosi 88.261,91 CHF što u kunsjoj protuvrijednosti po tečaju dan isplate kredita iznosi 418.633,39 HRK;

- c) Razlika između iznosa 455.417,08 HRK i iznosa 418.633,39 HRK je 36.783,69 HRK.

Prema Aneksu uz Ugovor (list 46) utvrđena je manjak tužitelja po izvršenim uplatama po kreditu u CHF u odnosu na anuitete po kreditu u EUR 30. rujna 2015. iznosi - 403,32 EUR.

- Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju čl. 19.c propisan je način izračuna konverzije kredita.

Prilikom izrade simuliranog otplatnog plana u EUR za određivanje iznosa početne glavnice u EUR uzeta je početno odobrena glavnica kredita u CHF po primijenjenom tečaju na dan isplate kredita za CHF čime je dobiven iznos kunske protuvrijednosti početno odobrene glavnice kredita, na tako dobiven iznos kunske protuvrijednosti početno odobrene glavnice kredita primijenjen je EUR tečaj iste vrste koji je vrijedio na dan isplate kredita te je tako dobivena početno odobrena glavnica kredita u EUR. Prema Aneksu uz Ugovor (list 46) utvrđena je manjak tužitelja po izvršenim uplatama po kreditu u CHF u odnosu na anuitete po kreditu u EUR 30. rujna 2015. te iznosi - 403,32 EUR. S obzirom na odredbe Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju čl. 19.c kojim je propisan način izračuna konverzije kredita i primjenu EUR-skih kamatnih stopa na kredite koji su viši od CHF kredita nije moguće utvrđenu preplatu po Aneksu uz Ugovor podijeliti na preplatu po osnovi promjenjive kamatne stope i na valutu.

12. Navedeni pisani nalaz i mišljenje financijskog vještaka je prihvaćen u cijelosti, ocijenivši isti sveobuhvatnim, uvjerljivim, nepristranim, objektivnim i stručnim, temeljenim na mjerodavnim ispravama, te dugogodišnjem vještačkom iskustvu u brojnim sudskim postupcima, to tim više što na isti stranke nisu imale primjedbe u odnosu na matematički izračun, niti se je ukazala osnovana sumnja u pravilnost danog mišljenja niti bilo kakvi drugi nedostaci glede istog.

13. Daljnji dokazi nisu izvedeni, poglavito predloženi po tuženiku, jer isti tuženikovi dokazni prijedlozi nisu potrebiti, s obzirom da potonje ne može biti od utjecaja na

odlučivanje u ovoj pravnoj stvari s obzirom na postavljeni tužbeni zahtjev. Stoga, nisu niti posebno cijenjani ostali dokazi, poglavito prijedlog zadaće financijskog vještačenja za primjenom kamatne stope za kunske kredite, odnosno sudska praksa na koje se poziva tuženik u prilog svojih tvrdnji. Naime, rješenjem s pripremnog ročišta 30. studenoga 2023. (list 127-129) je određeno koji će se dokazi izvoditi kao mjerodavni za utvrđenje odlučnih činjenica (toč. I.), dok su ostali dokazni prijedlozi odbijeni, jer nisu potrebiti (toč. II.). To stoga što su tuženikovi dokazi predloženi radi utvrđenja činjenica koje nisu od odlučnog utjecaja u ovoj pravnoj stvari, budući da su isti na općenitoj razini dokazivanja, dok je izvedenim drugim dokazima predmet dovoljno raspravljen i utvrđene su sve odlučne činjenice mjerodavne za donošenje odluke u ovom predmetu. Osim toga sud, stranke i drugi sudionici moraju nastojati postupak provesti bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje troškova te je sud dužan onemogućiti svaku zlouporabu prava u postupku, u smislu čl. 10. st. 1. ZPP-a.

14. Poglavito pri tome valja imati na umu recentnu sudsku praksu, prije svega na koju se poziva tužitelj, odnosno odluke donesene u korist potrošača, prije svega presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013. te odnosne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., te presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revt-249/14 od 9. travnja 2015., Rev-221/18 od 3. rujna 2019. i Rev-18/18 od 26. svibnja 2020., kao i mjerodavne odluke Europskog suda za ljudska prava i Suda Europske unije (u predmetima C-26/13 presuda od 30. travnja 2014., C-51/17 presuda od 20. rujna 2018. i C-118/17 presuda od 14. ožujka 2019.). Naime, na istaknute okolnosti već postoje pravna utvrđenja iz presuda kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbi za zaštitu kolektivni interesa i prava (čl. 502.a st. 1. ZPP-a), dok se ovdje radi o posebnoj parnici-pojedinačnom restitucijskom zahtjevu u kojem se je tužitelj pozvao na ista pravna utvrđenja pa je stoga ovaj sud vezan za ista utvrđenja (čl. 502.c ZPP-a).

Dakle, u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredbi ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF nije potrebno ponovno utvrđivati jesu li sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne, sukladno pravnom shvaćanju izraženom u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-3142/18-2 od 19. ožujka 2019.

Stoga, suprotno tuženikovim tvrdnjama, tužitelj nije dužan dokazivati točnost svojih navoda za postizanje uspjeha tužitelja u parnici kako bi sud utvrdio ništetnost predmetnih odredaba, već naprotiv, tužitelj ima pravo pozivati se na pravna utvrđenja iz presuda donesenih u okviru kolektivnog spora.

Ujedno, tužitelj se osnovano poziva na navedene odluke i pravna shvaćanja viših sudova povodom kolektivne tužbe, koje odnose na stambene kredite, a što je upravo ovdje slučaj, no, isto nije od odlučnog utjecaja, već je bitno da se radi o potrošačkom kreditiranju (za fizičke osobe), a što je ovdje slučaj.

15. Dovodeći u svezu tužiteljev iskaz, koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, s podudarnim dijelovima iskaza svjedokinje Sandre Talaja Rusendić i ostalim (pisanim) dokazima, utvrđeno je da se ovdje radilo o ugovoru koji je tuženik na isti način plasirao na tržištu svim korisnicima kredita, te da tužitelj nije niti pokušao utjecati na sadržaj Ugovora o kreditu, poglavito glede spornih uglavaka, jer se radilo o ugovoru koje je ponudio tuženik pa stoga tužitelj nije mogao ništa mijenjati niti utjecati jer je vrijedilo pravilo "uzmi ili ostavi". Dakle, ugovorne odredbe u Ugovoru o kreditu koje su predmet ovog spora, kojima se glavnica kredita veže za valutu CHF, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, dovode do znatne neravnoteže u pravima i

obvezama ugovornih strana na štetu potrošača već zbog činjenice da potrošači nisu mogli pregovarati o sadržaju ugovornih odredaba budućeg ugovora na sklapanje kojeg su ih banke navodile svojim reklamama. Naime, ovdje se štiti pravo potrošača da prije nego dobiju ponudu unaprijed sastavljenog standardnog ugovora koji sadrži unaprijed od strane trgovca formulirane ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, dobiju dostatne informacije da bi kao dobro obaviještene osobe uz razumnu pažnju i oprez mogli donijeti informiranu pojedinačnu odluku. Zaključno, proizlazi da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen na unaprijed formuliranom standardnom obrascu o kojima ugovorne strane nisu pregovarale, pa tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na njegov sadržaj, dok je istom pravnom poslu tužitelj pristupio s potpunim povjerenjem u tuženika, kao poslovnu banku. Stoga, proizlazi da je tužitelj s tuženikom pregovarao isključivo o sklapanju ponuđenog ugovora u skladu s njegovom kreditnom sposobnošću, koja je ovisila o visini anuiteta, pri čemu je anuitet ovisio o glavnici i ugovorenoj kamati, koja je bila najniža za švicarske franke. Dakle, tužitelj nije mogao mijenjati ugovorne odredbe, već samo ukoliko iste ne prihvaća odustati od sklapanja predloženog ugovora. Tuženik je tužitelju reklamirao i predstavio kredit u švicarskim francima kao najpovoljniji kredit jer su najniže kamate, te za tužitelju najpovoljnije.

Slijedom navedenog, tuženik nije dokazao da je prilikom sklapanja Ugovora s tužiteljem pregovarao o spornim odredbama, pa da se stoga iste ne bi mogle smatrati nepoštenim. Naime, proizlazi da je tuženik propustio razjasniti tužitelju odredbu o valuti obveze te da isto nije počinjeno u dobroj vjeri, odnosno nije dokazano da je tuženik informirao tužitelja kao potrošača u predugovornom stadiju sklapanja Ugovora o kreditu o rizicima promjene tečaja švicarskog franka.

Ujedno, ukoliko je ugovor o kreditu ispunjen, a što ovdje nije slučaj, isti nije postao valjan ugovor, on je i dalje ništetan u spornim odredbama, a takvi ugovori ne proizvode pravne učinke i s njima se postupa kao da nisu sklopljeni, te stoga tužitelju pripada pravo na vraćanje stečenog bez osnove.

16. Glede tuženikovog prigovora svojstva potrošača, upire se na mjerodavnu odredbu čl. 3. Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03.) kojom je izričito propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, odnosno kasniju odredbu čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13.) kojom je izričito propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Međutim, glede tužiteljevog položaja potrošača, valja istaknuti recentnu odluku Suda Europske unije br. C-198/20 EUR od 10. lipnja 2021., kojom je presuđeno da se zaštita predviđena Direktivom Vijeća 93/13/ EEZ EUR od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u ugovorima sklopljenim s potrošačima primjenjuje na sve potrošače, a ne samo na one koji se mogu smatrati "prosječnim potrošačima, normalno informiranim i razumno pažljivim i informiranim". Naime, tužitelj je položaj potrošača dokazao priloženim Ugovorom o kreditu, kao i danim iskazom, iz kojeg proizlazi da je tužitelj, kao fizička osoba, podigao namjenski stambeni kredit, radi kupnje stana u kojem stanuje s obitelji, dakle novac koji je utrošio je iskoristio za vlastite, privatne svrhe, odnosno za životne-stambene potrebe tužitelja i njegove obitelji, dakle stanovanje tužitelja i njegove obitelji, a to nije poslovanje niti poduzetništvo tužitelja, dakle tužitelj je potrošač. Ukoliko tuženik ima drukčija saznanja (npr. da tužitelj nije potrošač, već trgovac), dužan je isto i dokazati,

s obzirom na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-18/18-2 EUR od 26. svibnja 2020.

17. Ujedno, glede aktivne legitimacije, ukoliko se upire da je netko treći otplaćivao obveze po predmetnom kreditu, valja reći da tuženik nije odbio primitak novčanih sredstava od trećih osoba, a za svrhu otplate predmetnog kredita, već ih je knjižio kako to proizlazi iz prometa po kreditu, pa stoga tuženik sada ne može s uspjehom isticati isti prigovor, već je isto je može bitno stvar međusobnog rješavanja odnosa, kao regresnog zahtjeva između treće osobe, kao platitelja i tužitelja, kao stvarnog dužnika, odnosno korisnika kredita.

18. Neosnovan je prigovor zastare. Naime Vrhovni sud Republike Hrvatske je u presudi i rješenju posl. br. Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018. zauzeo stajalište kako je zastarni rok od 5 godina u kojem potrošači mogu ostvariti svoju pojedinačnu zaštitu prava u ovim posebnim parnicama teče od 14. lipnja 2014., jer je presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske donesena 13. lipnja 2014., kao i da su pri tome isti ovlašteni zahtijevati povrat cjelokupnog preplaćenog iznosa koji je za njih posljedica ugovaranja ništetne ugovorne odredbe. Dakle, pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare te zastara pojedinačnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu iste tužbe, poglavito presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., dakle od 15. lipnja 2018., kojom je pravomoćno utvrđena ništetnost odredbi glede valutne klauzule u CHF. S obzirom da je predmetna tužba podnesena 25. svibnja 2023. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 1), kao i s obzirom na postavljeni zahtjev za utvrđenjem ništetnim ugovornih odredbi glede valutne klauzule u CHF, očito je da ista tražbina nije pala u zastaru. Naposljetku, nije u zastari niti glede konačno postavljenog tužbenog zahtjeva i to podneskom predanim 16. veljače 2026. (list 181-184), jer istim tužitelj nije promijenio istovjetnost tužbenog zahtjeva u odnosu na činjenične navode iz tužbe i tužbeni zahtjev kako je postavljen do zaključenja prethodnog postupka, već je iz opravdanih razloga nakon zaključenja prethodnog postupka i to po izvedenom financijskom vještačenju, s potonjim uskladio i time konačno postavio tužbeni zahtjev.

19. Naime, mjerodavnom odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., dalje: ZZP/03.), isto kao kasnijom odredbom čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13., dalje: ZZP/07.) je propisano da ugovorna odredbe o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom.

20. S obzirom na utvrđenja iz ovako izvedenih dokaza i pravna utvrđenja presuda proizašlih iz kolektivnog spora za zaštitu potrošača, odnosno pozivajući se na odluke i pravna shvaćanja viših sudova povodom kolektivne tužbe, kojima su utvrđene ništetnim odluke o valutnoj klauzuli, jer je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora nisu poslovne banke, među inim i tuženik, kao trgovci, potrošače u cijelosti informirali o svim potrebitim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sklapanja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je tuženik postupio suprotno odredbama tada mjerodavnog ZZP/03., dok tuženik

suprotno nije dokazao, pa stoga sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23., dalje: ZOO) utvrđena je ništetnost predmetnih odredbi Ugovora o kreditu glede valutne klauzule u CHF i kao posljedica iste ništetnosti zahtjev za isplatu s osnove "preplaćenih" mjesečnih anuiteta uslijed povećanja tečaja CHF, temeljem čl. 322. i 324. ZOO-a, kako je odlučeno pod toč. I. i II. izreke presude.

21. Glede zakonske konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR, u pravu je tužitelj kada ističe da unatoč konverziji koja može biti valjana, potrošač potpisom dodatka ugovoru o kreditu kojima je ista provedena, zadržava pravo na punu restituciju koju joj jamče propisi koji uređuju zaštitu potrošača, te to pravo ne može biti ukinuto nikakvim pristankom potrošača, bilo dragovoljnim, bilo prisilnim. Ovo stoga što namjera i cilj Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, br. 102/15.) nije bila uklanjanje posljedica ništetnih odredaba i obeštećenje potrošača, već samo njihovo izjednačavanje s EUR dužnicima putem simulacije otplate. Stoga, u slučaju konverzije nema govora ni o kakvoj novoj pravnoj osnovi uslijed koje bi kreditorima pripalo pravo zadržati nepripadno stečene koristi od ništetnih odredaba. Naime, obnova (novacija) je institut obveznog prava koji podrazumijeva, prije svega, da je u ugovornom odnosu došlo do promjene pravne osnove ugovora ili da je došlo do promjene glavne činidbe. Dakle, ukoliko su pravna osnova (ugovor o kreditu) i glavna činidba (novčana činidba) i nadalje dodacima nepromijenjeni, tada nema govora ni o kakvoj obnovi (novaciji), odnosno nastanku nove pravne osnove koja bi opravdavala zadržavanje nepripadno stečenih koristi. Drugim riječima, radi se o istom ugovornom odnosu i istoj pravnoj osnovi nepoštenog i ništetnog stjeganja tuženika za razdoblje do konverzije, samo s naknadno izmijenjenim valorimetrom po kojem se obračunava kunska protuvrijednost mjesečnog anuiteta. Promjena valorimetra predstavlja izmjenu načina ispunjenja postojeće obveze, na način da je plaćanje mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti vezano za EUR, umjesto za dotadašnji CHF, dok se i nadalje radi o novčanoj činidbi kao i u ranijem slučaju kada su potrošači plaćali anuitete u kunskoj protuvrijednosti prema CHF, slijedom čega se takva izmjena ne smatra obnovom, sukladno odredbi čl. 145. st. 2. ZOO-a. Na navode o provedenoj konverziji i njezinoj zakonitosti i ustavnosti, ističe se da unatoč tome tužitelj zadržava pravo na punu restituciju pa stoga ovdje ne dolazi do isključenja mogućnosti tužitelja za istom, poglavito pozivom na presudu Suda Europske unije u predmetu br. C-118/17.

Slijedom navedenog, neosnovan je tuženikov prigovor nedostatka pravnog interesa za podnošenje predmetne tužbe, s obzirom na provedenu konverziju.

22. Na temelju financijskog vještačenja je utvrđena visina tužiteljeve tražbine, odnosno preplata, kao razlike, u ukupnom iznosu 13.337,32 EUR, od toga zbog valutne klauzule u CHF u ukupnom iznosu 8.455,29 EUR i preostale glavnice na dan konverzije, dakle kao učinaka konverzije uslijed nezakonito više obračunatog iznosa preostale glavnice, tj. prilikom konverzije manje priznatog iznosa umanjenja glavnice u ukupnom iznosu 4.882,03.

23. Naprotiv, ovako utvrđene tzv. pozitivne tečajne razlike ne mogu se umanjiti za tzv. negativne tečajne razlike, odnosno kada je tečaj CHF bio niži od tečaj CHF na dan isplate kredita, s obzirom da glede tuženikove tražbine zbog tzv. negativnih razlika ne postoji niti zakonska osnova za nastanak obveze za namirenje novčane tražbine (ZOO predviđa: pravni posao, naknada štete, stjeganje bez osnove, posloводство bez

naloga, javno obećanje nagrade i izdavanje vrijednosnog papira). No, u ovom slučaju potrošačkog kreditiranja, to tim više s obzirom na pravnu prirodu pravnog posla, nikakva imovina tuženika, kao kreditora, nije prešla u imovinu tužitelja, kao korisnika kredita, i to zbog valutne klauzule (kada je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja), kao niti zbog promjene kamatne stope (kada je tužitelju kamatna stopa snižena ispod početno ugovorene kamatne stope). Osim toga, ovako istaknute tužnikove tražbine su u zastari, budući da je odgovor na tužbu podnesen 13. listopada 2023., dok je ista tražbina istaknuta na pripremnom ročištu 30. studenoga 2023. (list 127-129), dakle izvan petogodišnjeg roka zastare (čl. 225. ZOO-a), budući da iz financijskog vještačenja proizlazi da najstarija takva tražbina naplaćena 31. siječnja 2006. odnosno zadnja 2. prosinca 2008., dok je zakonska konverzija provedena 30. rujna 2015.

24. Uzgred rečeno, tuženik nije pridonio odgovarajući dokaz radi utvrđenja istinitosti svojih navoda pa se u ovom slučaju ima primijeniti pravilo o teretu dokazivanja koje obvezuje sud da uzme da nije istinita tvrdnja za čiju istinitost stranka, koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava, u smislu čl. 221.a ZPP-a.

25. S obzirom da u ovom slučaju proizlazi djelomična ništetnost Ugovora, kao posljedicu iste u smislu čl. 323. ZOO-a, valjalo je prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenih iznosa, kako je to gore navedeno, jer je s istim financijskim vještačenjem tužitelj uskladio i konačno postavio tužbeni zahtjev i to podneskom predanim 16. veljače 2026. (list 181-184), kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO-a, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od dana plateža svakog pojedinog iznosa zbog tzv. pozitivnih tečajnih razlika, odnosno na iznos manje priznate neotplaćene glavnice od dana konverzije 30. rujna 2015., kako se zahtijeva, do isplate, sukladno čl. 1115. ZOO-a, odnosno čl. 29. st. 1. u svezi čl. 183. st. 1. ZOO-a, po kamatnoj stopi do 31. prosinca 2007. propisanoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate (Narodne novine, br. 153/04.) te nadalje od 1. siječnja 2008. određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a, kako je odlučeno pod toč. III. i IV. izreke presude.

26. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, odnosno isti su odmjereni s obzirom na vrijednost predmeta spora, zahtjev za naknadu troškova i Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, br. 142/12., 103/14., 118/14., 107/15., 37/22. i 126/22. te 138/23., dalje: OT), imajući na umu vrijednost boda u iznosu 2,00 EUR (Tbr. 54. OT) i pravo odvjetnika obračunati na sve obavljene radnje pripadajući porez na dodanu vrijednost (Tbr. 46. OT).

27. Slijedom navedenog, tužitelju je valjalo priznati troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava tužbe (Tbr. 7./1. OT) i podneska od 10. studenoga 2023. (Tbr. 8./1. OT) i zastupanja na ročištima 30. studenoga 2023. i 25. travnja 2024. (Tbr. 9./1. OT), za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 200,00 EUR, te sastava podneska od 16. veljače 2026. u zahtijevanom iznosu 500,00 EUR (Tbr. 8./1. OT) i zastupanja na ročištu 14. travnja 2026. u zahtijevanom iznosu 500,00 EUR (Tbr. 9./1. OT), dakle ukupno u iznosu 1.800,00 EUR, uvećanog za PDV 25% (450,00 EUR). Ujedno je tužitelju u cijelosti valjalo priznati trošak financijskog vještačenja u zahtijevanom iznosu 400,00 EUR. Stoga je tužitelju valjalo dosuditi parnične troškove u sveukupnom iznosu 2.650,00 EUR sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude do isplate, jer se zatezne kamate na parnične troškove mogu

stranci odrediti i u parničnom postupku, temeljem primjene čl. 151. st. 3. ZPP-a, kako je odlučeno pod toč. V. izreke presude.

28. Također je i tuženiku valjalo odmjeriti troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava odgovora na tužbu (Tbr. 8./1. OT) te zastupanja na ročištima 30. studenoga 2023. (Tbr. 9./1. OT), za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 200,00 EUR, te zastupanja na ročištu 14. travnja 2026. u zahtijevanom iznosu 500,00 EUR (Tbr. 9./1. OT), dakle ukupno u iznosu 900,00 EUR, uvećanog za PDV 25% (225,00 EUR). Međutim, nije priznat trošak sastava podneska od 24. travnja 2024. u zahtijevanom iznosu 200,00 EUR uvećanog za PDV 25%, jer isti ne prileži spisu predmeta. No, ovako odmjereni parnični troškovi u sveukupnom iznosu 1.125,00 EUR nisu dosuđeni tuženiku, s obzirom na neuspjeh istoga u sporu, odnosno valjalo je odbiti tuženikov zahtjev za naknadom parničnih troškova, kao neosnovan, kako je odlučeno pod toč. VI. izreke presude.

29. Sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine, br. 57/22.) su iskazane novčane vrijednosti, s obzirom na fiksni tečaj konverzije 7,53450 HRK / 1 EUR.

30. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu 28. svibnja 2026.

S u d a c:
Mario Klarić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude je dopuštena žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda pisano, u roku 15 dana od dana objave presude, odnosno od dana dostave ove presude u slučaju neuredne obavijesti o ročištu na kojem se presuda objavljuje (čl. 335. ZPP-a).

DNA: - opun. tužitelja i
- opun. tuženika.

Broj zapisa: **9-30888-a9210**

Kontrolni broj: **0c23d-7d80e-d77c1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.